

Vida Festival: l'èxit és no créixer

Repassem els dies de festival a Vilanova i la Geltrú, on s'han congregat 31.000 persones per gaudir de més de cinquanta concerts | St. Vincent, Los Planetas i Franz Ferdinand han compartit cartell amb bandes d'aquí com El Petit de Cal Eril, Núria Graham o Albert Pla

Festival Vida. Foto: Nerea Coll

Del 28 de juny a l'1 de juliol hi ha hagut molt de moviment a la capital del Garraf. Autobusos amunt i avall, del centre urbà als càmpings i dels càmpings a la Masia d'en Cabanyes, tot plegat per gaudir de quatre jornades musicals en el marc de la cinquena edició del festival Vida.

A l'edició d'aniversari, el festival s'ha alçat com una cita per als amants de l'indie i les novetats musicals més modernes, tant pel que fa al pop com als ritmes que s'estan fent un lloc en el món alternatiu i també en el de la cultura de masses. El Vida és un petit paradís sonor entre vinyes, un secret amagat del qual són còmplices unes 31.000 persones (4.000 menys que l'any passat), des de famílies que aprofiten els concerts de tarda fins que baixa el sol -i també les activitats familiars i tallers, enmig del bosc- fins a joves catalans i a poc a poc una creixent presència de melòmans estrangers.

Amb la Masia d'en Cabanyes com a espai de benvinguda -i també la zona VIP per als que prefereixen gaudir dels concerts a un altre ritme- la proximitat dels cinc escenaris del festival fan que es pugui gaudir al màxim de l'experiència, sense preocupar-se d'haver de córrer per complir la ruta musical prèviament seleccionada.

Los Planetas. Foto: Mika Kirsi

Els grans noms

Els escenaris de La Masia Levi's i l'Estrella Damm eren els marcs on es podien veure els noms del cartell que anaven amb lletra més grossa. S'ha de dir que tot i l'envergadura del cartell, que un any més aconseguia portar artistes d'experiència contrastada i talla internacional, als concerts no hi havia la sensació d'estar vivint un esdeveniment excepcional.

L'ambient distès de festival i la petita davallada de públic provocaven que a actuacions com les de **Calexico**, **St. Vincent** o **Iron & Wine** es pogués accedir amb facilitat a les primeres files (cosa bona) però que fossin pocs els que realment estiguessin concentrats i compenetrats amb el concert (cosa dolenta). El resum podria ser: una comoditat que en alguns casos restava èpica als concerts. A **They Might Be Giants**, per exemple, grup americà de perllongada trajectòria i que semblava un dels principals reclams del dissabte, es podria veure una estampa desangelada amb poca gent en un escenari gros que resultava enorme.

Anant per ordre, tot i la pluja amenaçadora de dijous, els primers assistents van poder gaudir sense problema del toc d'inici. Entre els mestres de cerimònies, un **Curtis Harding** elèctric i amb ulleres de sol en plena nit va foguejar l'ambient amb el seu repertori de soul intens i ballable. I minuts abans de l'actuació de **Los Planetas** -els granadins estan a l'alça amb la seva gira d'aniversari en festivals-, un sentit record al president d'Òmnium empresonat, Jordi Cuixart.

Els plats forts d'aquesta cinquena edició han estat indiscutiblement **St. Vincent** i **Franz Ferdinand**, dues actuacions que s'intensifiquen a distàncies més curtes. Annie Clark va seduir el públic amb la seva posada a escena extremada i electrificada, una col·lecció de guitarres de colors, acompanyada de la baixista Toko Yasuda i els altres dos membres restants del grup amb la cara tapada --el teclista Daniel Mintseris i el bateria Matt Johnson- durant tot el concert. Sens dubte, va ser un plaer poder escoltar enmig del Penedès una de les artistes més interessants de l'escena indie-rock mundial.

St. Vincent. Foto: Mika Kirsi

Una estona més tard, al mateix escenari, els de Glasgow es van coronar també com els reis de la nit de divendres. **Franz Ferdinand** se senten renovats i amb més energia que mai amb el nou disc *Always Ascending* (Domino, 2018), unes cançons que s'agermanen a la perfecció amb clàssics indiscutibles de la banda com ara "Do You Want To", "The Dark of The Matinee" o "Take Me Out".

L'endemà, dissabte, també hi feia el cim **Of Montreal**, una d'aquelles formacions que basculen entre l'amor i l'odi. El *frontman* Kevin Barnes és desinhibit, extremat i amant dels contrastos. Vestit de dona, amb perruca i un *outfit* a contracorrent de la moda, Barnes i els seus van oferir un còctel arriscat però d'un pop explosiu i colorista. Amb ells la festa va estar més que assegurada.

Franz Ferdinand Foto: Mika Kirsi

Consolidats o consolidant-se

Però no tota la glòria queda als escenaris principals, la gràcia real del Vida és capbussar-te bosc endins. Els tres escenaris petits desprenen màgia, i a més la qualitat dels grups que s'hi programen està més que contrastada per un bon equip de detectius del Vida. Els programadors del festival saben escollir propostes que poden sorprendre el públic per la seva emergència, però també pel futur prometedor que els espera.

El pop fresc i estiuec dels mallorquins **Da Souza** s'enfrontava a les primeres hores de la tarda del divendres amb una comunitat de fidels on també es va poder veure entre el públic companys d'ofici com ara **Senior i el Cor Brutal**, **Pau Vallvé** o **Núria Graham**.

Precisament el concert d'aquesta última unes hores més tard també va transcórrer sota un clima distès i agradable. **Graham** presentava *Does It Ring a Bell?* (El Segell del Primavera, 2017) i alguna cançó nova que precisament havia escrit inspirant-se en un matí màgic a l'estable que hi ha al camí d'entrada al festival.

El mateix dia i ja més entrada la nit, els gallecs **Esteban y Manuel** presentaven la seva proposta de cúmbia salvatge, minimalista i irònica davant un públic que al principi no els coneixia, però que va acabar corejant tots els cànctics autotuneros que podien entendre a l'aire. El duet anava fent cançons que podrien sonar en un discoteca adolescent actual amb l'única ajuda d'un piano electrònic, des d'on tiraven les bases rítmiques predefinides del teclat i una guitarra que riffejava melodies enganxoses.

Al mateix escenari de La Cabana, poc després eren els catalans **Za!** els que feien gala d'una ment extremadament oberta quant a estils i influències. Cada cançó era un món on es barrejaven

cultures, tradicions, idiomes i conceptes. Potser la novetat d'aquest nou xou era la nul·la aparició de la guitarra de Pau Rodríguez. Les maquinetes predominen a *Pachinko Plex* (Gandula, 2018) i en directe es nota que les noves i les velles cançons les enfoquen des d'aquesta nova òptica. Brutal l'interludi del rap i el final amb un *greatest hits* que semblava punxat directament d'un *walkman*, on va sonar ben fort el "Flying Free" de Pont Aeri.

El Petit de Cal Eril a l'escenari de La Cova Foto: Sandra Tello

Els extremenys residents a Barcelona **Los Ganglios** van continuar la festa ja més entrada la matinada amb molt d'humor, molt d'enginy i molta paraula. L'originalitat de la proposta recau en les lletres i les explicacions d'aquestes del cantant Xoxé Tétano, que va fer un repàs de l'imaginari cultural espanyol de sèrie B amb una base instrumental que flucutava del tecno-punk a la cúmbia, deixant buits entre cançons per a petites sessions de *bakalao*. A la bateria, Edi Pou de **Za!** feia un doblet estoic.

Corprès de veure la gran assistència de públic i enfrontant-se a la solana, **El Petit de Cal Eril** va encisar el públic de l'escenari de La Cova. Joan Pons és vida pura. Compositor, guitarrista, lletrista i productor, és un músic en majúscules i la seva dedicació és total, amb solos instrumentals intensos, d'aquells que hi entres i no en pots escapar. Llàstima que per l'horari de l'actuació (de 19 a 20 h) els triangles lluminosos que l'acompanyen no llueïen tant com altres vegades.

L'escenari d'El Vaixell potser és el que més contradiccions genera respecte a les primeres edicions del festival, i sembla que està morint d'èxit. El cuquisme de l'estampa dels músics tocant

sobre una barca en format més íntim i el fet que l'escenari es trobi en una ubicació de pas fan que les aglomeracions a l'espai siguin increïbles i que en algun moment sembli que hi ha més gent en aquell petit racó que als escenaris grossos. Durant el concert d'**Albert Pla** del dissabte era difícil entendre les lletres del sabadellenc o el do guitarrístic de **Diego Cortés**. De tota manera, el concert va agradar. L'elasticitat i la innocència infantil del personatge impressionen, tot i que alguns assistents que l'havien vist altres vegades comentaven que sempre fa els mateixos concerts amb les mateixes cançons i les mateixes bromes mil·limetradament naturals.

Albert Pla. Foto: Nerea Coll

Però no només de desobertes 'nacionals' viu el Vida, la direcció artística també es cuida de buscar grups internacionals que no hagin vingut encara al nostre país però que poden connectar amb el públic d'aquí. Els joveníssims **Jungle at Night** en són un excel·lent exemple. La macrobanda amb predomini dels vents onírics influenciats per l'*afrobeat* o el jazz etíop va crear una comuna del ball a l'escenari de La Masia Levi's. Al matí ja havien deixat de cap per avall La Daurada Beach Club, la ubicació platgera on el festival es trasllada a primera hora del dia.

Aquest 2018 el Vida no ha crescut. Més aviat està més que consolidat, i això és un bon símptoma en una era en què sembla que si no creixes, mors. Saber trobar el terme mig en un entorn ple de macrofestivals és un mèrit, i el Vida segueix demostrant que vol un festival diferent, i el fa.